

„... obrazul neprăhănit al României”

Asemănarea dintre funeraliile lui Corneliu Coposu și visata Regelui Mihai din 1992 a fost mai mult decât semnificativă. Străzile Capitalei au fost înșesate din nou de aceeași masă enormă de oameni. Nimeni nu s-a așteptat că moartea liderului tarântist ar putea uni din nou mulțimea de acum 3 ani, o mare de oameni făcută și încăpătănată, mai vastă și mai subversivă decât adunarea ageră și locuiește a Pieței Universității. Într-un cuyaș, o mulțime căt se poate de pericolosa...

Se pare că stăpânirea își mișcă puterea din ce în ce mai ireal și că a pierdut cu desăvârșire competența reacției populare. Altintîrzi, așa după cum Pastele din 1992 nu precepește nici o bădărăne sau ilegalitate pentru a împiedica pătrunderea în țară a cedecatorului legitim al României, la fel atunci trebuie să opreasă în loc și moartea președintelui PNCD-ului.

Oricum, în nici un caz de acum înainte Corneliu Coposu nu are voie să mai moară o dată! Din punctul de vedere al Puterii, încă o runda de funerali cu cea abia încheiată, cu chiu cu val, ar putea fi fatală.

In ce constă similaritatea dintre urmă-

sul priveghii din 12, 13 și 14 noiembrie 1995 și Paștele din 1992? Indubabil, sutele de mii de oameni nu au ieșit în stradă ca să-l petreacă doar pe fruntașul Opozitionis sau al prestigiosului partid pe care l-a condus. În schimb, în Corneliu Coposu lumea și-a recunoscut exponential destulul nerericit, nedespărțit însă de puterea de a speră „iresponsabil”, sfidând calculele...

Dar în primul rând, ca și în cazul Regelui, lumea a recunoscut „obrazul neprăhănit al României” - cum inspirat a fost numit Corneliu Coposu de către Mitropolitul greco-catolic Lucian Mureșan.

Principala morală a omului politic Corneliu Coposu a penalizat imediat, fără cruce, încă din 22 decembrie 1989, mainimărcarea residenței a actualului politic. În Corneliu Coposu fedesentilist, pedeserilist, puinerilist etc. lui Ion Iliescu și al odraslei lui Walter Roman, într-un cuvânt „fenesistii” - cum îi poreclise Petru Tutea - aveau un adversar de marcă, dar nu unul politic, cum să strădui să-l înomească pentru a îi creădăt de democratii occidentale, ci un ireductibil adversar și referent moral. Cum le-ar fi putut în adversar politic un politician de talie lui

Cornelius Coposu care stia, fără urmă de dubiu, la fel de precis ca și mulțimile care l-au petrecut pe ultimul drum, că în România nici până în momentul de față nu se pusă început vîții politice?

De fapt, indirect, Corneliu Coposu a fost cel care a condus România în ultimi 5 ani. Tot ce sa rezultă pozitiv în favoarea ideii de democratie își se datoră în întregime. El i-a determinat pe „fenesiști” să-și urbanizeze căt de căt timuța și vorbirea politică, el îi-a pus în situația de a se scinda și de a comite astfel alianțe politice care să le deconspire făcalia și mediocritatea, el îi-a obligat să respecte, fie și în sila, legile elementare ale convețiunilor europene și ale poliției internaționale, el îi-a facut să aleagă din când în când în locul bătăii dialogul.

Integritatea calmă și diferențială a unui singur om a reușit să înțină în săh și „să dea la refacut” gașca de comuniști cocotată cu ajutorul KGB-ului în cără României. Urmărindu-l efortul, ne-am putut convinge cu ochii noștri că morală și politică pot fi compatibile și că așa-zisul divorț uit dintr-exigențele morale și cele politice reprezentă în realitate o pură superstiție. Corneliu Coposu a facut plauzibilă idea potrivit

cărelia nu este neapărat nevoie să fi o securitate pentru a accede la sfera politicului.

Dar cea mai redutabilă izbândă a sa este aceea de a fi reușit să ofere creștin-democrației europene un model politic inoxabil: politicienul-monah. Prin credință, Corneliu Coposu a roșit să interioreze destulul său politic cele 3 virtuți monahale: săracia, ascultarea și castitatea. Această forță minunată a credinței a fost cea care l-a impus, de fapt, mulțimilor căt și adversarilor săi.

Fără să caute dinadinsă săracia, dar și fără să se dispunăcă, a fost și a murit sărac. S-a temut să agonisească ceva pentru sine. N-a lăsat în urma lui decât o comoră inefabilă de virtuți.

Toată viața a făcut ascultare față de cuvințele și programul părintelui său spiritual, Iuliu Maniu. Printre atâțea altele, acesta din urmă obișnuia să avertizeze că niciunde nu este mai densă imbecilitatea ca în zona politicului; domeniul ei îspitește de obicei interesele tuturor prostilor. De aceea Maniu recomanda celor grăbiti să se afirme în politică cu prudență, răbdare și multă, foarte multă îngăduință. Oricine l-a urmat pe Corneliu Coposu a putut să remarcă că de supus a fost

părintelui său politic, și-a umilit orgoliul, lasându-l pe totuști trușii și doldoți să-și dea locuri de politică; într-un târziu, a dialogat răbdător și înțelept până și cu caraghioul care l-a băgat în tabă, chipurile că să-l salveze de turia clasei muncitoare pe care tot acesta o stârnise pentru a domoli adveritatea și a proteja ființa delicată a unității politice, să facă că nu precepe mojicile sau mărginirea partenerilor săi. În fine, ca și „sfînțul de la Bădăcin”, și-a oferit propria moarte drept gaj al speranței. În declaratiile sale, incădătu-nu a vrut să fie original, să zică ceva de la el. Toamna de acacea și a fost răspălită cuvințele sale, roșite cu prilejul difuzelor ocazii, ne apar acum, ca prin minune, întru totul memorabile. Cea mai mare greșeală a celor care caută în prezent un nou lider ar fi să ignore testamentul verbal al marelui disperat. Ar fi mai bine ca aceștia să stea că la posteritatea lui Maniu sau Mihalache nu se poate ajunge decât via Coposu. Girul politic al celor doi politicieni întăritători nu poate fi revendicat decât prin Corneliu Coposu.

In fine, împreună cu soția sa, a intrat în pușcărie tanăr și cast ca orice bărbat casatorit. Până la sfârșitul vieții, de-a lungul pătimirii - care a urmat, a optat decisiv pentru castitatea înimii. Neprăhănetea înimii acestui mare om politic explică profundă compasiune pe care a arătat-o nu doar partii vătămate a neamului românesc, ci și celor care îl vătămă și îl batjocoresc în continuare de 5 ani, neștiind că de urias este păcatul pe care îl săvârsește. Alături de Părintele Paisie, de Petru Tutea și de Părintele Stăniloae, Corneliu Coposu a fost un repers pus de departe pentru noi de Dumnezeu.

Sorin Dumitrescu

În ce fel s-a desfășurat înmormântarea lui Corneliu Coposu

Fundațile sediului PNCD erau incandescente în vălvătala potențială a lumânărilor. Tone de flori revărsate din simulație ferestrelie, gardul. Lumea tăcea. Puțin înainte de ora 11, personalități ale vieții religioase, culturale și politice (deputați și senatori ai opoziției) au pătruns în sediul cernit. Apoi s-a produs o mișcare în sens invers: străbătând coridorul tălat imperfect și strâmt în mijloc, un grup de studenți

răsună de loviturile crizantemelor. În spatele lui, aproape rigidă, Majestatea Sa, Regina Ana, mergea însoțită de fiica ei cea mare, Margareta. Chipul Reginei părea inaccesibil oricărui sentiment, dar după modul cum clipea - rar și indelungat - trăda o mare emoție. Era petrecut, pe ultimul drum, unul dintre stălpii monarhiei. Cine va prelua greava povară?

In urmă, veneau personalitățile

sugestiv. În fruntea cortegiului funerar care se îndrepta spre Piața Universității se găsea - ca și la Părintele Stăniloae - o mână de tineri. De la balcoane și ferestre alti cetățeni priveau tăcuți procesiunea. În toate stivele acelea de capete și căciuli atinute în jos, doar o singură excepție: un bărbat tîinea aprins în mână 3 lumânări.

Po parcurs, după multe opriri și scurte porunci în coleină, a crescut nesle multimea și crucea mai mult, mai mult. O porcă înținsă, ținută de oameni, ca un jghieb pe care curgeau flori...

In acea zi, sute de mii de români au ținut cu tot dinadinsul să intersecteze rămășițele pământești ale lui Corneliu Coposu.

confesionale. Apoi a urmat PS Teodosie, vicar patriarhal, care din nebăgare de seamă (poate) nu a salutat prezența - **așa cum a impus protocolul** - Majestatei Sale, Regina Ana. Cum a fost începutul discursului, așa a fost și conținutul lui. În esență, Biserică a constatat că domnul Coposu a fost..., un fiu al neamului. A urmat, cu un cuvânt înregistrat, Regele. De pe pământ strâin, suveranul se roagă (când vorbește Biserica că el nu este încă în neamoditor) pentru sufletele prietenului, sprijinitorului și sfîntului său loial, Corneliu Coposu. Cuvintele simple, din înimă, roșite de Rege, au mișcat multimea. Până și elevii de la Școala de poliție erau atenți, cu

gl vociferă. In rest, nimic. Or, în această situație, nu este nici măcar civilizață - dar amintim creștență! - să faci, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum sfidarea și batjocura nu s-ar fi produs în vîzul lumii (și ce de lume!), ziua în amiază mare. Multimea era doar... stânjenită. Domnul Coposu, printre alte calități, avea fermecătoare și precizie reacțiilor într-un moment icoană sau penibil. Cei care-l plângau o să plângă mult și bine, dar fără rost căci nu au înțeles nimic în clipă în care Gherman "le" vorbea, privindu-i în ochi, despre „prietenia lui cu Coposu”.

Cortegiul funerar s-a îndreptat apoi spre cimitirul Bellu catolic, lăsând în urma lui un munte de coroane. Orașul a fost blocat pe principalele sale artere de trafic; intersecțiile fiind sufocate de

mulțimi care așteptau. Aproximativ 150 de persoane au luat parte la înmormântare. Deja oamenii politici ai altor partide s-au îndreptat către preocupările lor. Slujba din nou a fost înținută de preoții celor două confesiuni. La capătul mortului a vorbit „un flu al plânlor sătăjene” - dr. Pușcaș, celebru prin prezentările de odinioară din „Flacăra”. Domnul Coposu a fost înmormântat într-o criptă, pe aleea principală, pe stânga, la cca. 25 m de capela.

Timp de trei stării de ora, cât a durat slujba, un elicopter fără însemne vizibile s-a înălvit deasupra cimitirului, tulburând procesiunea. Când invitații au parasit „Bellu catolic”, alături era puhoi de lume, balcoanele și ferestrele blocurilor găseau de multime care vroia să-o vadă și să salută pe Regina. Cu nici un chip mașină care purta reprezentanții familiei regale nu a putut pleca de pe loc. Într-un târziu, convoiul s-a urmat, îndreptându-se spre centrul.

A doua zi, Regina Ana de România a parăsit singură țara. La aeroport nu mai era nimic. Încep dezamagirile de după moarte ale domnului Coposu...

Reporter

Așa, ca o atingere - lie și cu privirea - de un lucru venerat, înzestrat cu puteri și semnificații aparte. Nici din moarte, domnul Coposu nu a dezamăgit, strângând în jurul lui oamenii în mod simplu, înțisit, decis. Poate că mulți dintre ei l-au portat coșciugul gol în 29 ianuarie 1990, dorind - atunci - ca el să fi fost plin. Acum, aceeași poate, ar fi vrut ca scrierii să fi fost gol. Imrevizibil bătrân...

Coloana a ajuns, sfotată, în Piața Palatului Regal. Cordoanele de poliție au alcătuit pe mijloc un spațiu mai degajat. În difuzoare a început o slujă oficiată atât de preoții greco-catolici cât și de cei ortodocși. Acoperișul Bibliotecii Academiei era înțesat de lume. Palatul Regal la fel, alătura hotelul Athenee Palace. Oameni de toate stările, de toate vîrstele, din întățăjă.

Prințul vorbitor a fost Mitropolitul unit, IPS Lucian Mureșan. Discurs echilibrat, sincer, dar cu ugoare insistește și punctări

